

Sygn. akt X GC 349/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Stelmasik	
Protokolant: A.. radc. M. W.	

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S.

przeciwko E. B.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt X GC 349/16 upr

UZASADNIENIE

W dniu 28 stycznia 2016 roku powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej E. B. o zapłatę kwoty 391, 19 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 listopada 2013 roku oraz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że pozwana jest zobowiązana do zapłaty składki wynikającej z umowy ubezpieczenia dotyczącej pojazdu V. (...). Powódka podniosła, że wykonała swoje zobowiązanie świadcząc ochronę z tytułu ubezpieczenia w okresie trwania umowy – od 26 kwietnia 2013 do dnia 24 września 2013 roku, pozwana natomiast nie zapłaciła składki ubezpieczeniowej, mimo wzywania do jej zapłaty.

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie.

W uzupełnionym pozwie wniesionym w dniu 31 marca 2016 roku powódka podtrzymała swoje dotychczasowe twierdzenia.

W dniu 10 czerwca 2016 roku pozwana E. B. złożyła odpowiedź na pozew w której wniosła o oddalenie powództwa w całości. W piśmie pozwana wskazała, że pojazd marki V. (...) nabyła w dniu 26 kwietnia 2013 roku, a następnie sprzedała w dniu 10 maja 2013 roku. Pozwana podała, że o fakcie zbycia pojazdu poinformowała powódkę listem poleconym z dnia 14 maja 2013 roku.

W piśmie procesowym z dnia 7 lipca 2016 roku powódka podniosła, że faktura sprzedaży pojazdu z dnia 10 maja 2013 roku jest drugą, którą pozwana przekazała w sprawie – gdyż powódka jest w posiadaniu faktury sprzedaży z dnia 24 września 2013 roku. Powódka wskazała, że po przekazaniu jej drugiej faktury wystosowała do pozwanej pismo z prośbą o przesłanie oświadczenia z informacją wyjaśniającą, która data sprzedaży jest wiążąca.

Na rozprawie w dniu 14 września 2016 roku pozwana wyjaśniła, że pojazd został sprzedany dwa razy: został sprzedany, następnie kupiony od nabywcy i kolejny raz sprzedany. Pozwana podniosła, że zakład ubezpieczeń był poinformowany, iż są to dwie różne transakcje.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Z. zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w S. umowę ubezpieczenia, której przedmiotem był pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Umowa ta obejmowała między innymi ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC). Umowa obejmowała okres ubezpieczenia od dnia 28 lutego 2013 roku do dnia 27 lutego 2013 roku. Składka ubezpieczenia z tego tytułu wynosiła 1.317 zł, natomiast łącznie wynosiła ona 1.461 zł. Płatna miała być w czterech ratach w wysokości: 375 zł płatna do dnia 13 marca 2013 roku, 362 zł płatna do dnia 27 kwietnia 2013 roku, 362 zł płatna do dnia 27 lipca 2013 roku oraz 362 zł płatna do dnia 27 października 2013 roku.

Dowód:

- polisa komunikacyjna k. 21- 24.

W dniu 26 kwietnia 2013 roku E. B. (kupujący) oraz J. Z. (sprzedający) zawarli umowę sprzedaży, której przedmiotem był pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód:

- umowa sprzedaży k. 20.

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wystawiła polise ubezpieczeniową będącą kontynuacją polisy OC zbywcy jako ubezpieczonego wskazując E. B.. Składka ubezpieczeniowa ustalona została na kwotę 1.107, 72 zł, zaś wobec zapłaty przez zbywcę kwoty 155, 48 zł, w polisie wskazane zostało, że do zapłaty pozostaje kwota 952, 24 zł płatna do dnia 10 listopada 2013 roku.

Dowód:

- polisa nr (...) k. 19.

W dniu 10 maja 2013 roku E. B. sprzedała pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o czym poinformowała powódkę pismem wysłanym w dniu 14 maja 2013 roku.

Następnie E. B. kupiła przedmiotowy pojazd, a w dniu 20 września 2013 roku sprzedała go ponownie.

Dowód:

- faktura z dn.10.05.2013 r. k. 37
- potwierdzenie nadania k. 38,
- faktura z dn. 24.09.2013 r. k. 46.

Pismem z dnia 14 marca 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 409, 86 zł na którą składała się należność główna wynikająca z zaległej składki ubezpieczeniowej z okresem ubezpieczenia od 26 kwietnia 2013 roku do dnia 24 września 2013 roku w kwocie 391, 19 zł oraz ustawowe odsetki.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 25.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Zasadności żądania pozwu powódka upatrywała w zawartej z pozwaną umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty składki.

Pozwana kwestionując żądanie pozwu wskazała, że w dniu 10 maja 2013 roku sprzedała przedmiotowy pojazd, o czym poinformowała zakład ubezpieczeń pismem nadanym w dniu 14 maja 2013 roku.

Podstawą prawną roszczenia stanowi więc art. 805 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należało, że to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za uwzględnieniem powództwa, któremu to obowiązki, zdaniem Sądu, powódka nie sprostała.

Trzeba bowiem zaznaczyć, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Kontradykcyjność procesu cywilnego wymaga, aby strony wskazywały dowody dla wykazania swoich twierdzeń. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie twierdzeń. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Spornym pomiędzy stronami nie był fakt, że pojazd marki V. (...) był przedmiotem umowy ubezpieczenia zawartej między powódką a J. Z., ani fakt nabycia tego pojazdu przez pozwaną na mocy umowy z dnia 26 kwietnia 2013 roku.

Ponadto, w świetle przedłożonej przez stronę pozwaną faktury (k. 37), nie budzi również wątpliwości Sądu, że pojazd ten został przez pozwaną zbyty w dniu 10 maja 2013 roku, o czym poinformowała ona zakład ubezpieczeń pismem nadanym w dniu 14 maja 2013 roku (k. 38).

W tym miejscu zwrócić należy uwagę na treść art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w tym nastąpiło przeniesienia na niego prawa własności rzeczy. Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o przeniesieniu prawa własności tego pojazdu.

Podkreślić przy tym należy, że wymagalność składki zgodnie z przedłożonym przez stronę powodową dokumentem polisy następowała w dniu 11 listopada 2013 roku, kiedy to pozwana nie była już właścicielem przedmiotowego pojazdu. Zgodnie z przytoczonym przepisem pozwana mogła ponosić odpowiedzialność jedynie za składkę w okresie

od dnia nabycia pojazdu (26 kwietnia 2013 roku) do dnia zawiadomienia zakładu ubezpieczeń o sprzedaży pojazdu (14 maja 2013 roku), nie zaś jak twierdzi powódka do dnia 24 września 2013 roku.

Nienależnie jednak od powyższego powódka w żaden sposób nie wykazała w jaki sposób ustalona wysokość składki dochodzona niniejszym pozwem. Z dokumentu polisy (k. 19) wynika bowiem, że wynosiła ona kwotę 1.107, 72 zł - obejmując okres od dnia 26 kwietnia 2014 roku do dnia 27 lutego 2014 roku (po zapłaceniu przez zbywcę kwoty 155, 48 zł do zapłaty pozostało 952, 24 zł). Okres ochrony obejmujący więc dziesięć miesięcy zobowiązywał do zapłaty składki w kwocie 952, 24 zł. W wezwaniu do zapłaty (k.25) wskazując na okres ubezpieczenia od dnia 26 kwietnia 2013 roku do dnia 24 września 2013 roku (pięciomiesięczny) składka ta wynosi natomiast 391, 19 zł.

Wysokość składki ustalona została w sposób nieprawidłowy. Powódka nie wzięła bowiem pod uwagę, że we wskazanym okresie nastąpiła przerwa odpowiedzialności pozwanej za zapłatę składki.

Mając na względzie powyższe, wobec niewykazania przez powódkę zasadności dochodzonego roszczenia powództwo należało oddalić.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treść przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości.